

Đoàn Thị Hồng Thủy

Axôn trên xe bus

1. Chuỗi âm thanh chói lói vang lên khắp căn phòng, hệt như một chiếc roi đầy gai quất thẳng vào thính giác. Tôi hốt hoảng bật dậy, những tưởng quanh đây đang xảy ra một tai họa khủng khiếp. Chiếc chăn màu xanh nước biển tuột xuống giường y như chủ nhân của nó đang lăn lông lốc trên sàn nhà. Cảm giác đau đớn và ê ẩm khiến tôi tỉnh ngủ ngay tức khắc. Cáu kỉnh, tôi ném mạnh chiếc gối vào cái đồng hồ báo thức mới mua. Chiếc đồng hồ bật khỏi mặt bàn, rơi thẳng xuống vỡ tan thành nhiều mảnh. Không còn gì tệ hơn để bắt đầu một ngày.

19 lần đi học muộn trong một tháng đủ để tôi biết rằng mình có vấn đề với việc thức giấc đúng giờ mỗi sáng. Giải pháp là tậu ngay một chiếc đồng hồ báo thức. Khi nghe tôi trình bày hoàn cảnh, người bán hàng đã lập tức chỉ cho tôi công cụ đánh thức hình quả quýt với lời cam đoan chắc nịch: “ngay một con voi cũng phải thức dậy nếu em dùng chiếc đồng hồ này”. Vừa trông áo vào mình tôi vừa lầm rầm nguyên rủa : “ Thật ngu xuẩn khi quyết định một việc gì dựa theo ý kiến của người khác”.

Ngay khi bước ra ngoài, tôi nhận ra mình đã dậy sớm quá mức cần thiết. Bầu trời còn vắt đầy những mảng mây màu xám và chân trời phía đông

chỉ bắt đầu ửng hồng. Không khí thấm lạnh. Rùng mình, tôi co chân nhảy lò cò trên vỉa hè, mắt ngong ngóng chiếc xe bus sơn hai màu đỏ trắng.

Tôi không phải đợi lâu. Sau vài phút, chiếc xe khổng lồ xuất hiện, kéo theo tiếng ầm ì đầy vui tươi. Gật đầu chào người lái xe, tôi nhảy phốc vào không gian ấm áp ngai ngái mùi xăng dầu. Trên xe vắng hoe không một bóng người. Thích thú với ý nghĩ mình là hành khách đầu tiên trong ngày, tôi đưa mắt tìm một chỗ ngồi thật thoải mái.

Khi đã yên vị trên chiếc ghế cuối xe kế cửa sổ, tôi lôi ra chiếc ipod quen thuộc, nhét vào tai hai đầu dây nghe màu trắng. Bản nhạc không lời vang lên êm ru. Tôi nhắm mắt lại, để toàn bộ các giác quan chìm trong cảm giác êm ái, dịu dàng.

Một con sẻ nâu khổng lồ chấp chới cánh bay đuổi theo tôi. Đôi mắt nó sáng rực, lấp lánh, đẹp đến ma mị. Con sẻ dùng mỏ thúc mạnh vào vai tôi. Cơ thể tôi rung dữ dội. Tôi mở choàng mắt, kịp nhận ra mình đã ngủ gục, đầu ngoẹo vào ô cửa. Chiếc tai nghe bị giật khỏi tai một cách thô bạo. Tôi quay ngoắt lại. Một cô nhóc gầy gò tầm tuổi tôi đang quắc mắt giận dữ. Đôi mắt sáng khác thường, hoang dại và đầy mê hoặc. Mái tóc nâu xù khiến gương mặt hình ôvan thêm kỳ quái. Khi tôi chưa khỏi choáng váng, con sẻ nâu đã cầm lấy tay tôi kéo mạnh: “Cuối cùng cậu cũng đã dậy. Tôi đã cố gắng đánh thức cậu suốt 10 phút rồi. Lần sau thì đừng vừa nghe nhạc vừa ngủ gục như thế. Nào, giờ thì trả lại chiếc ghế đó cho tôi”. Cáu tiết, tôi giật tay ra khỏi những ngón tay gầy gò, trắng xanh “Làm gì là quyền của tôi, và” tôi nhìn quanh, chiếc xe bus vẫn vắng hoe, nếu không kể có hai ‘hành khách’ đang tranh cãi cuối xe “ngoài chỗ ngồi của tôi thì hình như đâu có ai tranh giành một chiếc ghế với cậu”. “Phải” cô bạn hình mũi, đáp lời “mặc xác ai đó có thể ngủ gục đến trạm cuối cùng, nếu như đó không phải là chiếc ghế của tôi suốt một năm trời”. “Đây không phải sở hữu cá nhân. Cậu lấy quyền

gì đảm bảo tôi đang sử dụng thứ thuộc về cậu”. “Thứ nhất, nó không thuộc về cậu. Thứ hai, nó là của tôi. Thay vì tranh cãi vô ích, sao cậu không chứng minh mình là một người biết điều, chọn một chỗ ngồi khác trong vô số chỗ trống ở đây và cả hai chúng ta đều được yên thân làm việc của mình”.

Kinh ngạc, giận dữ với kẻ lạ mặt ương bướng và kỳ quái, tôi ngồi phịch xuống ghế, dần giọng : “chúng ta hãy làm việc chúng ta thích. Cậu cứ việc nói và tôi cứ việc ngồi đây”. Đôi mắt nâu lóe sáng. Cô nhóc mím môi, mái tóc sẫm nâu như rung lên lách cách.. Rồi nhanh như chớp, cô bạn thò tay chộp lấy chiếc ipod, lao vút ra cửa xe. Đồng cứng vì sửng sốt, tôi tròn mắt ngó tên trộm đang nhảy xuống vỉa hè, chiếc ipod màu trắng lơ lửng cao trên đầu. Khi tôi tỉnh trí lại thì đã muộn. Sập cửa chắc chắn, chiếc xe bus lao vút đi. Tôi hé cửa sổ, gào lại một câu vô nghĩa.

2. Hy vọng mờ nhạt nhưng sáng hôm sau tôi vẫn dậy sớm để đón chuyến xe bus đầu tiên. Ngay ngày hôm ấy, tôi đã quay lại cửa hàng bán đồng hồ để mua một chiếc y hệt chiếc tôi làm hỏng. Buổi sáng thanh mảnh, trong suốt nhưng đầu óc tôi quay cuồng với hình ảnh mái tóc nâu xù biến mất sau cánh cửa xe bus cùng với chiếc ipod thân yêu. Co chặt tay lại thành nắm đấm, tôi tự thề với bản thân rằng sẽ không tha cho con sê lông xù đó, nếu tìm được.

Qua hai trạm không đón được khách, ở trạm thứ ba, một đám mây bông xù đột ngột hiện ra khi cánh cửa xe bus xịch mở. Nhảy hai bước lên sàn, tên trộm kỳ quái bước thẳng về phía dưới. Cô ta mặc chiếc áo thun bảy màu, quần skinny vàng, cặp đeo chéo đỏ hiệu Betty Boop, vừa đi vừa gặm một trái táo xanh. Nhận ra tôi đang ngồi ở chỗ cũ, con sê lông xù chỉ hơi nhướn cặp mắt rất sáng lên. Không chút e dè, cô nhóc ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh, thản nhiên gặm tiếp trái táo đỏ. Tôi quắc mắt: “Kẻ trộm

mà bình thản dữ?”. “Chứ tôi phải xanh lét như một con nhái, co rúm như một con chuột và la hét như một con vịt lấm điều trước mặt cậu chắc? Với lại cậu cũng thế, tiếp tục ăn cắp chiếc ghế của tôi, lần thứ hai”.

Con giận bùng lên, tôi co chân đạp mạnh vào hàng ghế phía trước: “Ipod của tôi đâu?”. “Đừng có giận cá chém thớt” cô nhóc khinh khỉnh “list nhạc của cậu lạ đấy. Một cậu trai tuổi này lại mê nhạc cổ điển không lời”. “Đừng có giỡn mặt. Ipod của tôi đâu?”. Tôi bật dậy, gào to đến mức ông tài xế giật mình, lệch cả tay lái. Vừa chỉnh lại, người lái xe vừa quay xuống đe nẹt hai hành khách ồn ào. Tôi mím môi, giận đến xì khói, trong phút chốc bỗng ao ước được ra tay nhỏ sạch đám lông bù xù trên đầu kẻ trộm kỳ quái.

Con sẽ lông xù chăm chú ngó tôi rồi bất chợt bật cười. Tôi cũng cười. Tiếng cười trong trẻo, reo vui như tiếng chạm nhau của những giọt nước rơi trên lá cỏ. Đường như cô nhóc mỉm cười từ tận trong tâm hồn. Khoảnh khắc ấy, khuôn mặt sẽ nâu bừng sáng và toát lên vẻ đẹp đặc biệt tôi chưa từng thấy.

“Cậu thú vị thật đấy” cô bạn ngừng cười, nhìn thẳng vào tôi bằng ánh nhìn lấp lánh “yên tâm, chiếc ipod của cậu vẫn an toàn, tức là, nguyên vẹn và không sút mẻ”. “Vậy trả lại đây!” tôi thở phào, chìa tay về phía cô nhóc. Đưa tay cào lại mái tóc rối tinh, cô bạn hơi ngoảnh mắt về phía sau xe: “An toàn, có nghĩa nó đang nằm an toàn trong ngăn kéo bàn học ở nhà tôi”. “Gì nữa đây?” tôi hỏi lại, rồi rất nhanh, quyết định thỏa hiệp “trả ipod lại cho tôi, tôi sẽ trả chiếc ghế cho cậu”. Sẽ nâu nhưong mày, nhìn tôi bằng ánh mắt tinh nghịch “làm sao tôi tin cậu được?”. “Tôi chẳng cần chỗ ngồi này đâu, hơn nữa” tôi thành thật “tôi chẳng quen dậy sớm đến thế”. Cô nhóc gật đầu “hèn gì trước đây tôi chưa từng thấy cậu trên chuyến xe bus này. Nhưng nếu muốn lấy lại chiếc ipod thì cậu phải làm cho tôi một việc nữa. Đừng có nổi khùng” con sẽ nâu kỳ quái nhắc nhở “vì chiếc ipod quý giá hơn một chỗ

ngồi rất nhiều. Cậu hiểu chứ?”. Cánh cửa xe bus xịch mở. Một tốp học sinh huyên náo bước lên, hun nóng bầu không khí bằng tràng cười rục rờ. Cô bạn hạ giọng thì thào: “Hãy kết bạn với tôi. Chỉ trong vòng một tháng thôi. Và cư xử với nhau như những người bạn bình thường. Nếu cậu muốn lấy lại chiếc ipod!”. Rồi không đợi tôi kịp mở miệng, con sẻ nâu rảo bước, biến mất sau cánh cửa, thật nhanh, một lần nữa.

3. Tự nhủ bản thân rằng thà mất một chiếc ipod còn hơn là dính chùm vô những rắc rối với con nhóc kỳ dị trên xe bus, tôi túm lấy chiếc đồng hồ quả quýt, cất kỹ trong ngăn kéo cuối cùng. Nhưng như thể có một sức mạnh vô hình bí ẩn nào đó chọc phá, suốt cả đêm hình ảnh con sẻ tóc xù với cặp mắt rất sáng cứ trở đi trở lại trong tâm trí tôi, không rời. Và khi bóng tối bên ngoài cửa sổ bắt đầu nhạt đi, tôi vớ lấy cặp sách, nhảy ba bậc cầu thang một, lao nhanh ra ngoài. Bên ngoài, những khối không khí nhẹ hẫng thi nhau chuyển động, thổi vào lồng ngực tôi làn hơi lạnh buốt. Tôi nhắm mắt, thầm quyết định “lấy lại chiếc ipod, tránh xa con nhóc kỳ quái và mọi chuyện sẽ chấm dứt”.

4. Trong những chuyến xe bus thường rất dài và rất lâu chỉ có hai người ấy, tôi và Hạ Dương lúc nào cũng ngồi đúng hai chiếc ghế cuối xe, sát ô cửa sổ phía bên trái. Hạ Dương chẳng bao giờ nói gì nhiều, còn tôi vốn không hay chuyện nên cũng im lặng, ngoẹo đầu vào cửa kính thiếp đi cho đến khi bị bàn tay gầy guộc gõ nhẹ vào vai: “Phong, đến bên rồi”. Những lúc tôi thiếp đi, Hạ Dương thường lôi từ túi xách ra một quyển sách bìa cứng và chăm chú đọc. Ngày nào cũng thế. Cho đến lúc tôi phát hiện ra lúc nào cũng chỉ là một cuốn. Cuốn sách không dày lắm, có cái tựa kỳ quặc: ‘Cánh bướm đỏ thắm’. Vốn chẳng ưa gì các tiểu thuyết lãng mạn mà các cô bạn cùng lớp

hay đọc, ban đầu tôi chẳng quan tâm đến sở thích của cô nhóc tóc xù. Nhưng 1 tuần rồi 2 tuần. Cuối cùng, tôi hỏi Hạ Dương: “Bộ hay lắm hay sao mà cậu đọc hoài không chán vậy?”. Hạ Dương chẳng buồn nhìn tôi, thản nhiên lật tiếp trang sách, trả lời gọn lỏn: “Cậu đọc thử đi rồi biết”. Rồi thả cho tôi quyển sách màu đỏ thắm, cô nhóc mỉm cười đầy giễu cợt, lạ lùng. Nóng mặt, tôi chộp lấy cuốn sách bỏ vào cặp, nói cộc lốc: “Về nhà tôi sẽ đọc”. Cô nhóc gật đầu, chăm chú nhìn tôi, hỏi: “lúc nào cậu cũng nóng nảy thế này à?”. “Lúc nào cậu cũng thích giễu cợt người khác thế này à?” tôi đáp lại. “Tùy người thôi” cô nhóc nhún vai, nói với giọng thích thú. “Tôi ghét cậu! Và cũng sẽ chẳng ai yêu mến 1 người như cậu đâu” tôi nổi sùng, nói gay gắt. Đôi mắt rất sáng vụt tắt. Cô nhóc mím môi, chiếu vào tôi ánh nhìn trống rỗng. Như thể hụt chân ngã xuống 1 cái hố vừa tối vừa sâu, tôi bàng hoàng tê dại, cảm giác khủng khiếp khi nhận ra vừa làm người khác tổn thương. Tôi lí nhí hụt hơi: “O... xin lỗi”. Hạ Dương lắc đầu. Rồi ngay khi chiếc xe bus dừng lại ở bên tiếp theo, cô gái nhỏ đứng dậy, lăm lũi bước ra ngoài khoảng không vắng lặng.

Cô nhóc sẽ nâu biến mất suốt 2 ngày. Chuyến xe bus buổi sớm dường như chỉ còn mình tôi, bỗng trở nên mênh mông trống trải khủng khiếp. Ban đầu tôi tự nhủ: “chỉ là một cô nhóc rời đi, chẳng có gì đặc biệt”. Tuy nhiên, tôi biết dường như mọi chuyện không đơn giản như thế. Trong hai buổi sáng ấy, ngồi một mình trên chiếc ghế sát ô cửa, tôi lôi quyển sách màu đỏ thắm ra, đọc từng dòng một, thật chậm.

Ngày thứ ba, cô nhóc sẽ nâu xuất hiện. Như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, Hạ Dương ngồi phịch xuống ghế, lôi từ chiếc túi Betty Boop ra hai quả táo xanh, quăng cho tôi một trái, thản nhiên gặm ngon lành trái còn lại. Khi đã đánh chén xong, cô bạn mới quay lại, hỏi tôi: “Sao không ăn? Tôi không tầm độc vào đó đâu mà sợ!” Tôi ngó Hạ Dương chăm chăm, cố

không phun ra một câu nói ngu ngốc nào đó. Cuối cùng sau vài phút yên lặng, cô gái nhỏ khẽ khàng hỏi tôi: “Phong, bạn bè thì thường cùng nhau làm gì? Thường nói chuyện gì?” Tôi nín lặng. Câu hỏi đơn giản thôi nhưng tôi biết đằng sau nó là cả một sự cô độc đã rất dài và rất lâu.

5. Lục tung tủ sách của mình, tôi đem cho Hạ Dương mấy quyển truyện tranh cũ đầy ắp các hình ảnh vui tươi, mấy tấm bưu thiếp tuyệt đẹp từ những vùng đất du lịch tôi đã từng ghé. Đón lấy những thứ ấy, lần đầu tiên cô nhóc tinh quái lộ vẻ bối rối. Sẻ nẫu thật thà cho tôi hay, ngoài mấy cuốn tiểu thuyết văn học, cô nhóc chưa từng đọc thêm bất cứ gì khác.

“Vậy còn du lịch?”. “Năm 7 tuổi tôi có cùng ba mẹ lên Đà Lạt nghỉ mát, duy nhất” cô bạn nói nhanh, tay lật tung cuốn truyện trên cùng, gương mặt khuất sau mái tóc nâu xù dày sộp.

Tôi không còn ngủ gục trên chuyến xe bus buổi sớm nữa. Thay vào đó, trong khoảng thời gian ngắn ngủi cùng ngồi trên cỗ xe khổng lồ hai màu, tôi kể cho Hạ Dương nghe thật nhiều chuyện, những chuyện tầm phào mà bạn bè hay tán gẫu với nhau. Chuyện nhỏ em búống bình hay tị nạnh, cô giáo toán nghiêm khắc, bài kiểm tra tệ hại hay trận bóng đầy yêu thích. Hạ Dương nghe say mê, đôi khi chêm vào vài câu hỏi, đôi khi chỉ lặng yên lắng nghe. Cái tính giễu cợt, hay châm chọc của cô bạn vẫn chưa bỏ được, nhưng có hề chi, bởi tôi hiểu khi kết bạn với một vài người, đôi lúc ta phải biết chấp nhận. Chỉ có một điều làm tôi băn khoăn, đó là sẻ nẫu không bao giờ kể cho tôi nghe những chuyện về cô ấy, chuyện ở trường lớp, chuyện ở nhà mặc cho tôi gợi ý hay bóng gió ra sao. Cô bạn chỉ chia sẻ với tôi sở thích đọc các tác phẩm văn học cổ điển của mình bằng cách tóm tắt qua 1 số tiểu thuyết cực kỳ nổi tiếng. Có lần tôi hỏi Hạ Dương: “Sao cậu không thử đọc

các quyển sách bestseller hay các quyển truyện hấp dẫn dành cho tuổi teen? Tôi tin chắc cậu sẽ thu lượm được nhiều thứ tuyệt hay”. Sẻ nâu lắc đầu, trả lời bằng giọng khàn đục: “Những thứ ấy quá rục rờ, quá hiện thực và xa vời với tôi”. “Tôi không hiểu?” “Phong này, trong các cuốn truyện tôi từng kể cho cậu, tôi thích nhất cuốn ‘Cánh buồm đỏ thắm’, cậu biết vì sao không? Bởi tôi ngưỡng mộ nhân vật chính, cô gái tên Axon ấy, lúc nào cô ấy cũng có đủ mơ mộng và niềm tin để chờ đợi một giấc mơ dù là hoang đường”. Cô gái nhỏ nói khẽ, đôi mắt phảng phất nỗi buồn vô hạn, ngóng nhìn qua cửa sổ như thể đang chờ đợi một cánh buồm đỏ thắm, cánh buồm mang màu sắc của niềm vui rộn ràng sâu sắc. Tôi ngoái đầu lại. Phía bên này chỉ thấy các hàng cây sẫm tối lướt nhanh dưới khoảng trời màu xám.

6. Trong một trận đấu bóng rổ ở trường, tôi bị trượt ngã, bong gân chân bên trái. Vết thương không nặng nhưng bác sĩ ra lệnh cho tôi phải tĩnh dưỡng khoảng 1-2 tuần. Ba quyết định, thay vì đi xe bus mỗi sáng, tôi sẽ được chở đến trường. Dù cho tôi phản đối thế nào cũng không làm ba mẹ thay đổi ý kiến. Sáng hôm ấy, khi trời còn chưa sáng, nhân lúc ba mẹ còn ngủ, tôi lén lén ra khỏi nhà, chờ chiếc xe không lồ hai màu đỏ trắng. Hơi lạnh thấm vào vết thương khiến tôi nhức buốt đau đớn. Khó nhọc lắm tôi mới lên được xe và vào chỗ ngồi quen thuộc. Vừa nhìn thấy tôi, Hạ Dương đã tức khắc nhận ra điều bất ổn. “Phong, cậu bị làm sao vậy?” “Không có gì” tôi nói nhanh, cố tránh ánh nhìn của cô bạn. Đôi mắt sáng lướt qua rất nhanh, sẻ nâu tức thì phát hiện cổ chân trái quần băng sưng to đến nỗi không buộc nổi dây giày. “Cậu đau chân hả?” “Ừ” tôi đành thật thà thú nhận “bị bong gân khi đấu bóng rổ chiều qua”. “Vậy sao cậu không đề nghị ba mẹ chở tới trường, sẽ tốt hơn!” Tôi không biết nói sao, đành chỉ ậm ừ trong cổ họng: “Vi...tôi lo cậu đợi”. Đôi mắt Hạ Dương xáo động. Chỉ trong một tích

tắc. Rồi rất nhanh, sê nâu ngồi thụp xuống, lôi từ túi xách ra một chiếc khăn mùi xoa dày, nhẹ nhàng nhắc chân trái của tôi lên, lót chiếc khăn xuống đáy giày. “Như vậy sẽ đỡ đau hơn” cô bạn nói đơn giản.

Vết thương khiến tôi mệt mỏi. Tôi thiếp đi, gục đầu vào ô cửa. Khi tỉnh giấc, mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, tỏa những tia nắng rực rỡ ảm áp nhuộm vàng cả hàng ghế cuối cùng. Chiếc xe bus đông nghẹt người. Tôi nhận ra không biết từ lúc nào mình đã tựa đầu vào vai cô nhóc sê nâu ngủ ngon lành. Hạ Dương cũng đang ngủ. Cô gái nhỏ nhắm mắt an lành, mái tóc nâu xù bông bênh tỏa hào quang trong ánh sáng. Đã qua hai tiết học đầu nhưng tôi không để ý nữa. Chân trái không còn đau. Tôi nhắm mắt lại, lắng nghe cái gì đó thật diệu kỳ đang nở bùng trong trái tim, thật khê.

Hai tuần sau đó tôi không đón chuyến xe bus buổi sớm nữa. Mỗi sáng, trên chiếc xe đạp màu đỏ thẫm, Hạ Dương đến đón tôi đi học. Cô gái nhỏ cười rạng rỡ, đạp xe phóng vút đi, thật nhanh, tựa một vết nắng ban mai rung rinh dưới hàng cây xanh thẫm...

Sê nâu đã trả lại cho tôi chiếc ipod màu trắng. Nhưng chẳng còn quan trọng nữa. Thời gian rảnh rỗi, tôi cùng cô bạn đi chọn sách, xem phim, mua đĩa nhạc hay ôn bài để chuẩn bị cho tháng sau Hạ Dương sẽ đi học trở lại. Thỉnh thoảng vào những ngày cuối tuần, tôi ngồi chờ sê nâu ngoài phòng khám khi cô bạn nói chuyện với bác sĩ tâm lý để sau đó tới trại giam thăm bố mẹ cô ấy. Mỗi lúc cô gái nhỏ run rẩy sợ hãi hay nóng nảy la hét, tôi chỉ đơn giản nắm chặt tay bạn ấy, thật lâu, cho đến khi Hạ Dương bình tĩnh trở lại.

Ngày sinh nhật Hạ Dương, khi nhận từ tay tôi món quà là chiếc thuyền màu trắng với những cánh buồm tí xíu màu đỏ thẫm, sê nâu bóp nhẹ tay tôi, khê nói: “Phong này, cậu có biết hôm đầu tiên nhìn thấy cậu ngủ gục trên chuyến xe bus lúc nào cũng trống trải khi bước lên, tớ đã thấy vui thế nào không? Lúc ấy tớ có cảm giác cuối cùng tớ đã tìm thấy một người chịu chờ

đợi tớ. Từ ngày ấy tớ không còn lang thang vô định trên chuyến xe bus rất dài và rất lâu ấy nữa. Cảm ơn cậu vì đã tới”.

Vừa lau khô những giọt nước mắt đọng trên má sẫm màu tôi vừa mỉm cười bởi lẽ tôi biết, cũng như cô gái trong câu chuyện của nhà văn A.Grín, cuối cùng, Axon trên xe bus của tôi sẽ được hạnh phúc.

Nguồn: Tác giả/VNthquan - Thư viện Online
Được bạn: NgụyXưa đưa lên
vào ngày: 7 tháng 5 năm 2010